

—Κι' ο κύριος τί θά πάρη; με ρώτησε ο Τζάκ, ο διευθυντής του μάτορ, στο οποίο είχα μπει να πω κάτι.

—Ένα «τζάπανεζ», Τζάκ, του απάντησα. Φτιάξε μάλιστα δυο «τζάπανεζ», γιατί βλέπω σήμερα πώς είσαι ευθύμιος. Θά ήθελα λοιπόν να πω μαζί σου ένα απ' αυτά τα περίφημα κόκκινα που είναι η ειδικότης σου... Δεν είναι έτσι, δ' λ' ν' τ' μ' ού;...

Ο Τζάκ ήταν κάτι περισσότερο από διευθυντής μάτορ. Ήταν φίλος μου. Έθαύμαζε πάντα την τέχνη, την ευλάβεια και την επιδεξιότητα, με την οποία ετοίμαζε τα υπέροχα μίγματα των ποτών του. Όταν χτυπούσε κοντά στ' αυτί του τα κομμάτια του πλάγιου, που ήταν μέσα στο μαγικό «σάκερ» του, νόμιζε κανείς πως άκουγε μιάν αλλόκοτη μουσική.

Έμενα όμως μ' άρεσαν πιο πολύ ο παράξενος χαρκατήρας του και πάνω απ' όλα, το άπλοτο και σκληρό ύφος του. Στα μάτια του άστραφτε μια ασύλληλη λάμψη και το βλέμμα του σε περνούσε με μιάς ως τα κατάβαστα της νύχτας.

Σε λίγο ο Τζάκ μ' έφερε τα ποτά.

—Ορίστε, κύριε, τα δυο «τζάπανεζ», είπε. Δυο «τζάπανεζ» εξαερετικά... Δοκιμάστε και θα ιδείτε πως έχω δικαίω!...

—Μά γιατί, Τζάκ, τόν ρώτησα, στήσεις πάντα μια σταγόνα από αυτό το κόκκινο ποτό μέσα στο «τζάπανεζ»;...

—Α! αυτό είναι το μυστικό μου... Είναι μια δολόκληρη ιστορία, άποκριθήκα.

ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΙΒΑΝ ΓΚΟΛ

Εκείνη την ώρα ήμουν ο μόνος πελάτης του «Κάμελς Μπάφρ». Κάθησα λοιπόν επάνω σ' ένα πανήγυρο «ταμπουρέ» κι' άκουμπησα στον υπάκουο γιά ν' ακούσω καλύτερα την εξομολόγησή του φίλου μου Τζάκ.

—Ήμουν μάρμαριν σ' όλη μου τη ζωή, μου είπε. Στην αρχή από γοδστό, ύστερα όμως από ανάγκη. Στο σπίτι μου είχα πάντα ένα μικροσκοπικό μάτορ, όπου μπορούσε κανείς να βρή όλα τα ποτά του κόσμου. Ο ίδιος μάλιστα λειτουργούσα σ' αυτό το μοναστήρι... Δεχόμουν πολύ κόσμο στο σπίτι μου. Τότε ζούσα μέσα στην πολυτέλεια. Ή γιορτές που έδιναν στο μεγάλο μου έχουν μείνει αλησιμνητές στους φίλους μου. Όλοι μας διασκεδάσαμε με τον χορό, με τα κόκκινα και με μικρά και παιχνιδιάρικα φλέρτ... Κάποιος όμως αγάπησε μιά φορά σ' ένα σοβαρά και φυσικά ό ερωτευμένος ήμουν ενώ...

Αγάπησα ένα αλλόκοτο κι' άξιολάτρευτο κορίτσι. Ήταν Σπανιόλα κι' όμως ήταν ξανθή. Τα μάτια της έλαμπαν πάντα από τη χαρά κι' όμως τα χείλη της είχαν ένα αδιόρατο πικρό και μελαγχολικό χαμόγελο. Το πόσο από της κοκκίνιζε κάθε τόσο από μια παρθενική ντροπή κι' άλλοτε πάλι έπαυσε μιά σατανική κι' άμαρτωλη έκφραση... Την έλεγαν Ντολντορές... Βλέπετε; Τ' όνομά της ήταν ρωμαντικό... Θύμιζε όλα εκείνα τα κομικά μελοδράματα των μεγάλων ερωτών... Θύμιζε Ισπανία, περιπάθεια, άγρια ζήλεια και τραγικές αγάτες... Κι' όμως, αν προσέξεις κανείς, θα ιδή πως τ' όνομα αυτό σημαίνει πόνο...

Μήνες κι' μήνες έφευγε την καρδιά μου έδω κι' εκεί, όπως σέβει ένα παιδάκι το ψεύτικο σκυλί του, δίχως να το νοιάζει αν στέκεται στα πόδια του ή αν αναποδογύρισε και γδέρνει τη ράχη του επάνω στις πέτρες... Μ' έκανε να μαρτυρώ με τις ιδιοτροπίες της. Ένοιωθε μιά ανέπαρστη χαρά να σκοτώνω μέσα μου την άλλη μέρα την ελπίδα που η ίδια μου είχε δώσει την προηγούμενη. Χόρευε μαζί μου και μου ρωγίζόταν πως μόνο έμένα αγαπούσε, κι' ύστερα από λίγο μ' άφινε γιά ν' αγαλιάσει έναν άλλο και να του ελπί τα ίδια λόγια... Αυτή η γυναικά μπορούσε να ξεγελάσει ακόμη και τον διάβολο... Καταλάβαινα λοιπόν πως θα είχε άσχημο τέλος... Καί μ' την αλήθεια, η ζωή της τέλειωσε με μιά τραγωδία... Ναί... Πέθανε... Πίηθε όμως ακόμη ένα «τζάπανεζ» με την κόκκινη σταγόνα μέσα.

Δεν υποψιάζομαι, που λέτε, ποτέ πως μπορούσε να κατακτήσει την καρδιά της ένας άλλος. Αυτό ήταν αδύνατο! Την ήξερα πολύ καλά κι' έβλεπα πως έπαιζε με όλους... Όσο όμως κι' αν είχε σταναρώσει τα νεύρα του, όσο κι' αν με βασάνιζε, ερχόντουσαν στιγμές που με κούταζε μ' ένα τρυφερό και μελαγχολικό βλέμμα που με ξετρελάινα... Ξεχνούσα άμέσως τις σκληρότητές της, τα λόγια της που μου έσχιζαν την καρδιά, τις απιστίες της... Όσο με βασάνιζε, τόσο πιο πολύ την αγαπούσα. Καταλάβαινα πως η αγάπη μου αυτή ήταν

τρυφερό μαζί μου, που θα έλεγε κανείς πως με συμπονούσε κι' ήθελε να με παρηγορήσει με κάθε τρόπο. Εγώ, τυφλωμένη από την παρφορη αγάπη μου, νόμισα πως την είχα συγκινήσει πια... Τί τρέλλα! Τη νύχτα του χορού λοιπόν ήταν ευθύμιος όπως πάντα και δεν μ' άφινε μόνο ούτε μιά στιγμή. Έξαφνα όμως την έζητησαν στο τηλεφώνο... Όταν ξαναγύρισε στην αίθουσα, ήταν κατάχλωμη! Μ' άποχαρέτησε κι' έφυγε βιαστικά με το μεγάλο και πολυτελές της αυτοκίνητο. Έμεις, ανήσυχτοι, είχαμε βγει ως τις σκάλες και όταν είδαμε το αυτοκίνητό της να χάνεται στο βάθος του σκοτεινού δρόμου, μ' άφινε πως δεν θα την ξαναβλέπαμε πια...

...Εκείνη τη νύχτα άδειασα όλες τις μποτιλίες του μάτορ για να ξεχάσω... Την άλλη μέρα έλαβα βιαστικό γράμμα της. Μου έγραφε πως είχε βρει τον μεγάλο έρωτα της ζωής της και πως θα τον ακολουθούσε παντού, όπου κι' αν έπληγαίνα... Όμολογούσε πόσο... Ίσως γιά να με παρηγορήσει — πως κάποτε με είχε αγαπήσει και πως τώρα έπρεπε πια να την ξεχάσω...

Γιά που είχε φύγει; Ποιός ξέρει... Έκλεισα το μάτορ μου και το σπίτι μου κι' έφυγα κι' εγώ γιά ένα μακρινό ταξίδι. Ήθελα να γυρίσω στον τον κόσμο, ν' αλλάξω ουδανό, ν' αλλάξω τη ζωή μου. Μά ό πόνο μου έμενε πάντα αγάτρευτος...

Τώρα όμως τη μισούσα. Ένοιωθα γιά αυτήν ένα σκληρό και άπάρθρωπο μίσος. Ήθελα να την έκδικηθώ... Ναί! Όσο μπορούσα

πιο άγρια! Γιά κείνην είχα σπαταλήσει όλη μου την περιουσία κι' ό,τι μου είχε άπομείνει το ξόδεψα στα τρέλλα κι' απελπισμένα εκείνα τα ξεϊδία μου... Μά τί πειράζει!... Ήξερα γιά φτιάχνω κόκκινα... Άρχισα λοιπόν να δουλεύω σ' ένα μεγάλο μάτορ του Μπουένος... Άφρες... Αυτή τη φορά όμως ξεφτιάχνα κόκκινα γιά να ξέσω...

Και σ' αυτό το μάτορ συνέβη το δράμα... Όλοι οι δρόμοι γιάζον στο Μπουένος... Άφρες... Ένα βράδυ λοιπόν που ήμουν μόνος στο μάτορ, όπως άπόψε, μπήκε Έκείνη... Ήταν πιο όμορφη, το μίσος μου όμως ήταν τόσο, που μπόρεσα να κρατήσω την ψυχραιμία μου. Εκείνη, όταν μ' έκύτταζε στα μάτια, γλώμιεσε κι' έκανε να φύγη. Μά ήταν άργά... Ο φίλος της την παρέρσε προς το μέρος μου... Παρηγγύειαν δυο «τζάπανεζ», όπως κι' έσεις έδω και λίγη άρα... Εγώ άρχισα να τα ετοιμάζω, μ' ά τα χέρια μου έτρεμαν... Τόση ήταν η ταραχή μου, που έσπασα δυο ποτήρια... Έκείνη μ' έκύτταζαν περίεργα κι' έγελοῦσαν.

Τί όμορφο ξεγνάφι που ήταν! Και πόσο αγαπούσε ό ένας τον άλλον! Εκείνος δεν έκύτταζε παρά μονάχα αυτήν... Τα μάτια τους φανέρωναν τον μεγάλο έρωτα τους.

Στα μάθη μάτια εκείνου περνούσαν τρικυμίες πάθους και ζήλειας...

Τότε, τη στιγμή που εκείνη άπλωσε γιά να πάρη το ποτήρι της, όμορφα σαν τρέλλος, την έσφιξα στην αγκαλιά μου και της έφώνησα:

—Ντολντορές... Ντολντορές... Σε ξαναβρήκα!... Δεν θα μ' άφρησες πια!...

Ο φίλος της άγρίεψε τότε. Την υπονιάστηκε; Τον τρύφισε ή ζήλεια; Ποιός ξέρει... Ή αλήθεια είναι πως τράβηξε το πιστόλι του και πυροβόλησε κατά πάνω μας.

Αυτοθύμισα απ' τη συγκίνησή μου. Κι' όταν συνήλθα, ήμουν μόνος. Ο άλλος είχε γίνει άφαντος... Κι' έκρατούσα μέσα στην αγκαλιά μου τη Ντολντορές νεκρή!...

Μέσα στο ποτήρι του «τζάπανεζ», όπου μόλις είχε άκουμπήσει τα χείλη της, είχε πέσει μιά σταγόνα από το αίμα της, μιά κόκκινη σταγόνα...». *

Ο Τζάκ έσώπασε. Από το μέτωπό του έσταξε ό ιδρώτας...

Έπια το κόκκινα μου γιατί είχε στεγνώσει ο λαμύς μου. Και μου φάνηκε τώρα πως είχε μιά παράξενη γεύση... Γεύση αίματος!...

—Είναι το «τζάπανεζ» της «μ' ού κ' η σ' ε' ω' σ'»! μου φώναξε ό Τζάκ γελώντας. Το κάνω έτσι πιά... παγωμένο από τ' άλλα!

